

Stapeltijd

Het moet mogelijk zijn om vrolijkheid te verpakken in glazen potten van vijfhonderd gram. Vroeger kon men het ook, maar het procedé is verloren gegaan. Zeggen ze. En de potten waren kleiner. Zeggen ze. Niet omdat er minder vrolijkheid was, maar omdat men destijds meende dat men vrolijkheid beter klein kon houden. En kleine potten lieten zich makkelijker stapelen. Dat zie je met eieren ook: kleinere eieren laten zich beter stapelen, ofschoon alle eieren zich slecht laten stapelen. In het verleden al hebben grote filosofen traktaten geschreven over hoeveel nuttige tijd besteed mag worden aan het stapelen van potten. Met of zonder eieren. Stapelen geldt als een bijzondere vorm van verspilde tijd, waarvoor geen alternatief lijkt te zijn.

En mensen weten al eeuwenlang hoe eenvoudig vrolijkheid verloren kan gaan, dus de vrouw (het was een vrouw) die bedacht dat bestaande vrolijkheid beter verpakt kon worden, werd raar aangekeken. Vrolijkheid inpakken om er later van te genieten was niet eerder onderdeel geweest van een procedé. Een procedé dat, zo zegt men, verloren is gegaan. Fortuinlijkerwijze is de vrolijkheid niet verloren gegaan, maar het lijkt voortdurend een tijdelijke staat van zijn. De filosofen die dit vaststelden, leven nog volop. Ze zouden eens kunnen stoppen met het stapelen van eieren en de tijd nemen om de oude vrolijkheid onder de stop vandaan te halen. Want men borg vrolijkheid destijds in stopflessen, vandaar het stapelprobleem. En eieren hebben niets met vrolijkheid te maken, maar dat is geen probleem.

XXXmrt20III; 2dozijn-12-1-12+11